

ВЪТЪО РАКОВСКИ

СТО

любовна лирика

ВЪТЪО РАКОВСКИ СТО

chitanka.info

ПОСВЕЩЕНИЕ

*Ти си толкова мило създание.
Ти си просто неповторима.
Позволи ми това признание:
Хубаво е, хубаво е, че те има.*

*Колко търсех за теб вдъхновение.
Нямах шанс. Все го пропусках.
Исках да ти посветя стихотворение
по-хубаво от твоята блузка.*

*Защо ми е било вдъхновение свише?
Дал ми е бог перо и слово.
Трябвало е само да те препиша.
Ето — стихотворението е готово.*

НАПИСАНО ОТ БОГ СТИХОТВОРЕНИЕ

*Пред библиотека те видях за първи път.
Като излязла бе от стихотворение.
Съзрях край тебе в оня миг да се тълпят
метафори, хиперболи, сравнения.*

*Но несравнима с нищо беше ти.
Във замъка на моя сън бе ти графиня,
която моите дни и нощи посети
със своята сянка поетична, фина.*

*Сега те нося в себе си и нощ, и ден,
дори когато си далеч от мене
ту като сън в нощта, ту като сън във мен,*

*ту като образ от стихотворение,
което Бог е писал вдъхновен,
за да го подари на мене.*

МЕЖДУ 12 И 2

*Аз те срещам почти случайно
тук между дванайсет и два.
Ти си моя тревога и тайна,
а дори и не знаеш за това.
Ти дори не усещаш на pewno
колко трудни са тези неща —
да улуча мига да се мерна,
да постигна случайността,
да постигна оная нехайност,
със която ще кимна с глава,
щом те срещна почти случайно
тук между дванайсет и два.*

УСЕЩАНЕ

*Ти си толкова светла и малка,
фина като звук от цигулка.
Имам чувството, че си русалка
или светулка.
Страхувам се, че ако излезем вечер
и се залутаме из гората,
не ще мога да те върна вече —
ще се слееш ти с тишината,
с шумоленето на ветровете
на дърветата в люлките,
с тайнствения живот на лесовете,
с ятото на светулките.*

ПРЕЛЮДИЯ НА ГОРЕНЕТО

— Ще ти целуна ръцете,
и двете — и плюса, и минуса,
за да усетя как работи
електрическата система
на твоето тяло.
— Внимавай да не изгорят бушоните ми
от късото съединение!
— Ще ти целуна челото,
за да мога да проверя
морзовата система,
която работи зад него.
— Не докосвай моите тайни!
Защо ти трябва
да умираш от ревност?
Те са само мои.
— Ще целуна очите ти,
защото са страшно дълбоки
и не знам какво има
на дъното им.
— На дъното е огнището
на душата ми. Въглените
са покрити с пепел.
— Нищо. Ще ти целуна
устните, за да узная
докъде стига една целувка.
— Не разравяй жарта —
ще се изпариш. Опасно е.
— Няма. Само ще те целуна...
— Не-е-е!... Дъхът ти е огнен.
Ще избухне пожар от него.
— Тогава и двамата да изгорим.

КОНЦЕРТ ЗА АРФА, КОНЯЧЕНИ УСТНИ И ДЪЖД

*След дълго и нежно бърборене
най-после се претраших. Най-после.
Помилвах косите ти нежно. Повалих
главата ти хубава върху фотьойла
(Ах, каква мека коса! Какви носталгични очи!)
и те целувах, целувах, целувах —
безмилостно дълго, дълго безмилостно
и чувах дълбока и сънна мелодия.
Душата ти свиреше на своята арфа
някакъв много известен концерт —
о, това беше най-световната музика,
която някога бях доловил на света.*

*Навярно Гьоте тъй бе целувал Улрика
(*andante amoroso* — бавно и искрено),
навярно Яворов така бе впивал устни
в горещите устни на Лора до кръв
(*allegro agitato* — живо и бързо),
навярно Незвал така Дора Габе бе любил
(*capriccioso pizzicato* — весело и високо),
навярно Сайферт така...
Беше в един късен ноември. Точно по обед.
Не съм бил на себе си сигурно —
луд съм бил, луд навярно съм бил, луд!*

*На другата сутрин валеше дъжд —
опъваше дълги, накъсани струни
от облачното сиво небе до земята,
свиреше мокро на своята тиха арфа*

протяжно и тъжно, протяжно и тъжно,
целуваше нежно зеления връх на Вълтава,
Вълтава се виеше сладно под него
и все не можеше да се изтръгне
от мълчаливата страстна презръдка.
О, дъжд, спри — о, несретнико дъжд,
разкървавяваш ѝ устните пребледнели,
тя е нежна и слаба жена — Вълтава,
остави я — виках му аз, остави я...

Но дъждът беше див, невъздържан, пиан.
Луд е бил — не беше на себе си просто
и я целуваше, целуваше, целуваше.
Безпаметно дълго, безпаметно хубаво.
Тъй както Гьоте Улрика е целувал
(*andante amoroso* — бавно и искрено!),
Тъй както Яворов жадните устни на Лора
(*allegro agitato* — живо и бързо!),
Тъй както Незвал (*capriccioso pizzicato*).
Тъй както Сайферт (*ad libidum*):
Тъй както аз.

ЗАВИНАГИ

*На междинната гара на този свят
на илюзиите и на виденията странни
аз се срещнах със тебе веднъж.
Една дълга целувка. Една капчица кръв
върху нежните устни. Нищо — каза
и я натискаше с кърпичката, натискаше
с кърпичката... Влакът дойде
неочаквано бързо те отнесе нанякъде
в оня тъмен тунел на метрото.*

Къде си сега?

*Болят ли те устните? Очите ти
гледат ли стреснато? Сърцето ти
бие ли както тогава? Гара. Вик на влак.
Сбогом и кърпичка. Дим пред очите ми.
Изчезна. Няма те. Докога ще те чакам?*

*После на крайната гара на другия свят
ще те посрещна с конете на всички звезди.
Ще те целувам до кръв. Къде — ще питам —
кърпичката, къде ти е кърпичката?
На луната със златната брошка ще те даря,
ще ти наметна шала на Млечния път,
ще те положи в леглото на един облак
и ще пия кръвта на твоите топли устни,
докато ми се отдадеш в небесния пух
и останеш завинаги там със мене,
завинаги с мене, завинаги с мене, особено
ако ми родиш едно хубаво ангелче.*

*Само си носи кърпичката, моля те.
Кърпичката си носи. Кърпичката.*

ПРЕДИ

*Трябва нещо хубаво да ни се случи,
преди да сме остарели, преди, преди,
преди да си се превърнала в спомен,
преди да си станала дух или просто стих,
преди да е увехнал цветът на смеха ти,
преди очите ти, изхвърлящи бенгалски огън,
да са престанали да искрят,
преди, преди, преди.*

*Преди друг да е забелязал, че още си
толкова хубава, че да те пожелае,
преди друг да ти каже, че си красива,
докато още си красива наистина,
преди някой да те излъже, че си млада,
когато вече няма да си, няма да си,
преди някой да те нарече добра,
когато ще е все едно за теб, все едно...
Нещо хубаво трябва да ни се случи
преди истината, преди лъжата, преди всичко,
преди да ти е станало все едно,
преди копнението да се е изтощило,
преди последният вик на твоята младост
да е потънал в мълчащото небитие,
преди лятото да е прибрало своя плод,
преди есента да е преброила своето злато,
преди снегът да е престанал да те пияни.*

*Преди нощта да се отдаде на покоя,
отдай ми се ти, отдай ми се ти, преди,
преди да се отдадеш. (дори на съня!)
преди да те целуне. (дори дъждът!)*

*преди да те докосне... (зрачът дори!),
преди, преди, преди,
преди всичко, всичко преди.
Трябва нещо хубаво да ни се случи
преди всяко преди,
преди, преди, преди.*

СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА

*Хайде да си играем
на сътворяване на светове.
Ето глината. Ето водата.
Ето те теб. Ето ме мене.
Искаш ли?
Аз ще сътворя един свят за тебе.
Ти ще сътвориш един свят за мене.
Аз ще сътворя уханието на косите ти.
Ти ще сътвориш...*

*Знаеш ли,
хайде да не сътворяваме
сътворените вече неща,
а от сътвореното да сътворим
една прегръдка,
каквато не е имало досега,
една любов,
каквато вековете не познават
(Или поне нека си мислим така!).*

*Малко от тебе. Малко от мене.
Едно твое подобие.
Едно мое подобие.
Един свят,
който ще дойде след нас да създава
други хубави светове.*

ЛЮБОВ В ЛОВНИЯ ПАРК

*Върху сухата шума на Ловния парк
те положих за среднощното жертвоприношение.
Не говорехме вече за Кенет Кларк.
Не рецитирахме вече Сергей Есенин.
Подивял от студена мастика и страст,
разкопчавах ти блузката и сутиена
и гърдите ти като пърхащи гълъби галех аз,
а ти виеше и се гърчеше като хиена.
После виждах дърветата да стърчат
над гърба ми като махащи ръце за помощ
и ме пробождаше като меч
на очите ти жадни лъчът,
и те любех аз —
невменяем,
безумен,
непомнещ.*

*Моя хубава ноц!
Мое сладно момиче!
Моя зодия Рак!
Ти пицеше в лицето ми като птица,
щастливо и светло ранена,
притреперваше,
стихваше,
почваше пак,
сякаш бе
от богинята на любовта
за любовни игри сътворена.
И когато най-после се върнахме пак
в ресторанта, бе всичко прибрано.
Само твоята чантичка още висеше на стола.*

*Прекосихме край последния келнер
опустелия мъртъв дансинг
и излязохме.*

*Вън просветляваше леко.
Пищеше предутринен влак.
Започваше ден на бури магнитни,
на протуберанси.
Бяхме горди ловци на любов.
Самодивите на любовта,
затаени
сред сенки на тъмни дървета,
ни правеха реверанси.*

СТО

*Имаше едно малко момиче,
което измерваше всичко със сто.
Сто е моята мъка по тебе.
Сто е моята ласка към тебе.
Ти си моето сто! —
казваше винаги то.*

*Сто беше голямата цифра
на нашата много голяма любов.
Сто просто не беше цифра —
беше просто любов.*

*Ние се срещаме с нея на края,
съвсем на края на града,
откъдето започваше рая,
в който исках да я отведа.*

*„Но нали там не е разрешено
да отиваме без паспорт?...“
„Ти си моето пътуване забранено,
моят северен тих фиорд,
ти си моята друга планета,
моят други свят си ти,
ти си моето време, което
като влак неусетно лети.“
Лампиони от ковано желязо,
осияните есенно дървеса
ни поднасяха своя рязък
декор върху меките небеса.
Ние вървахме сред тях осветени
(Ти си моята светлина!)*

*от мълчанието на леса упоени
(Ти си упоение и тишина!),
и ни оплитаха мрежи сребристи
(Ти си моят сребърен дъжд!)
от откъснати капки и листи
(Ти си моята капка дъжд!)
и отлитаха птици над мене
(Ти си есенна птица за мен!)
със болезнено меко свистене
в оня ден. (Ти за мене си ден!)*

*Имаше едно такова момиче,
което измерваше всичко със сто.
Може би вече други обича
някъде другаде то.
Сто е моята мъка по него.
Сто е моята обич към него.
Сто е моята ласка към него.
То е моето сто! —
както често ми казваше
някога то.*

ГОСПОДИНЪТ, МОМИЧЕТО И НЯКОИ ДРУГИ НЕЩА

*Един възрастен господин
и едно младо момиче
се разхождат сами
по брега на морето.*

*А морето е палаво и закачливо.
Праща своите вълни
да се пръскат в нозете им
и сребристите капки
се спускат по голото чело,
приплъзват по бръчките
на високия мъж
и си умират от смях:*

*„Вие сте възрастен господин!
Господин възрастен господин,
оставете това младо момиче,
дето търси на своя транзистор
най-модерните нови мелодии,
да намери едно младо момче
с гъсти прави коси над челото,
със сребристо синджирче на шията
и с походка, която напомня
най-модерните стъпки
в най-модерния танц.“
Един възрастен господин
и едно младо момиче
се разхождат сами
по брега на морето.*

„Господин възрастен господин!“
се заливат от смях вълните.
„Господин възрастен господин!“ —
падат сенки на чайки по пясъка
и потъват от срам във него.
„Господин възрастен господин,
намери една възрастна дама
и със нея тръгни на разходка
по златистия бряг на морето“ —
се навеждат една към друга
като стари, прастари клюкарки
сенките на чадърите.

А момичето крачи до него
и със своите стройни нозе
отпечатва по жълтия пясък
едно дълго и важно писмо:
„Господин възрастен господин —
пише момичето в него, —
има много момчета по плажа.
С моя японски транзистор
мога да хвана на всяка вълна
едно младо сърце, което
скача сега като риба на сухо.
Мога с друг да вървя по брега,
ако исках да тръгна със друг.
Искам с теб да вървя,
господин възрастен господин.
Искам с теб да вървя. Нека,
който разбира писмото
на моите стъпки по пясъка,
да разбере и това,
господин... възрастен... господин.“

ЦЕЛУВКА

*На пясъчния бряг стоеше дюна.
Бе тиха нощ. Бе нощ голяма.
Морето в страстен плисък я целуна.
Стопи се в нежност тя. Сега я няма.*

КАТО

*Няма те толкова време. Страшно ми липсваш.
Като загубен пръстен. Като изчезнал сън.
Като глас, който е близо, а не го чувам.
Като болка, с която така съм привикнал,
че ужасно боли от това, че я няма. Като...
Като ножче за бръснене, с което съм се порязал,
като гребенче-спомен, взето от някой назаем,
като ехо, което внезапно е отзвучало,
като звук на цигулка след скъсана струна.
Ще те търся докато те намеря. Ще те търся.
Както ехото търси своя глас. Както звукът
търси своята флейта. Ще те търся. Навсякъде.
Ще звъня по отдели и министерства (навсякъде),
по ресторанти, в които тайно се срещах с теб
(навсякъде), по всички хотели, по всички
кръчми, по всички звезди, по всички луни,
по всички квартири, по всички легла
по всички сънища на моята нощ (навсякъде),
навсякъде, където може да си, навсякъде,
под всички чадъри, когато вали (навсякъде),
под всички сенки, когато е слънце (навсякъде)
по паркове и по градини, по кина и театри
(навсякъде) и най-вече у вас, най-вече у вас.
Ще те изтръгна от леглото на твоя съпруг
един ден, една нощ, една сребърна утрин,
за да ти кажа, че не мога без теб, че не мога
да не те виждам, че трябва да бъда твой ден,
твоя нощ, твой дъжд, твой сняг, твой вятър,
твой чадър, твоя сянка, фиба твоя в косата ти,
малко копче на твоята блузка, нежна карфица
в ревера ти, тънка нишка от твоя корсет,*

*остра игличка, забита дълбоко в душата ти,
дълбоко в душата ти, дълбоко в душата ти.*

*Колко съм зъл! Колко съм невъзпитан и зъл!
Там ще свия гнездо и там ще остана завинаги.*

НЕ ЩЕ ОСТАВЯ ДА СИ ИДЕШ...

*Не ще оставя да си идеш
от мен, от моите очи.
Ще те затворя в клепки като в миди,
като във зид ще те зазидам.
Не ще оставя да си идеш
от мен, от моите очи.*

*Не ще оставя да си идеш
от мен, от моето сърце.
Там посред всичките обиди
ще нося твоето лице.
Дори да ме презреш и ненавидиш,
не ще оставя да си идеш
от мен, от моето сърце.*

*Ще те оставя да си идеш
от мене и от моя ден
единствено когато видя,
че в тебе аз съм отразен
като в реката бряг най-свиден.
Тогава ти от мен ще си отидеш,
но не без мен, но не без мен.*

СЯНКА ОТ КОСИ

*Една жена оттука мина
със мокри от дъжда коси —
не бе ни Лора, нито Мина,
но мина тук и разкраси*

*със сенки градската градина,
а в мене просто възкреси
една отминала година,
която тъй ме извиси.*

*Къде отиде — аз не зная,
но знам — щом почне да роси,
ще виждам винаги оная*

*жена със мокрите коси,
която мойта малка стая
с огромна сянка прекоси.*

ГРАДИНКАТА С ФОНТАНИТЕ

*Театърът. Градинката. Фонтаните.
И малкото градинско кафене.
Оркестърът. И писъкът на враните.
Изпразненото вече портмоне.*

*И празните сърца. И празното огромно
небе над нас без никакви звезди,
и кучето, минаващо край нас бездомно...
И твойто: „О, не страдай! Тъжен не бъди!“*

*О, някак много бързо, главоломно
зарасна тази рана в мене между раните
или така понякога си мислиме поне.*

*Аз тази вечер още помня. Още помня.
Театърът. Градинката. Фонтаните.
И малкото градинско кафене.*

ПРОКУДЕНИ

*Змията... Ябълката... Всичко.
а после виждам като съм
как ти вървиш съвсем самичка
по облаците боса. Вдън
небето раят свети бледо.
С притворени очи оттам
Самият гневен бог ни гледа.*

Вярвам.

Ти — Ева. Подир тебе — аз, Адам.

КИТАРА

*Видях те на брега. Отдавна е било.
Бе лято. Като извивки на китара бяха
извивките на твойто тяло... Време зло,
защо погазваш всичко? Бързо отшумяха*

*онези дни. Разпери сводът своето крило
и отлетя видението твое. С него отлетяха
и лятото, китарата, вълните, слънчевата стряха
на морското небе. И завъртя ни друго колело.*

*Остана в паметта ми като бисер в мида. Плахо
дохождаш нощем във съня ми.*

Полазва пот по моето чело.

*Нима годините, които тичаха след нас, преодоляха
забравата? Събличам те върху брега на моя сън*

(как просто е било!)

и свиря на китарата на твойто тяло

(вълните ли плющяха?)

една мелодия, която си измислям оттогава

(упорито, зло).

(Дърветата над мен звезди от свода син беряха.)

КАТО ОТКРАДНАТА ЦЕЛУВКА ВЪВ АНТРЕ

*Веднъж, за да не ми е много хладно
и за да ми е в студеното добре,
на тръгване от домакинята откраднах
една целувка в тъмното антре.*

*Бе може би по-продължителна от кратка,
ала за мене си остана кратка тя.
Валеше. Под дъжда като една загадка
и като тайна я пренесох през нощта.*

*Вървах. Изминаха години оттогава.
Днес спомням си за нея все по-рядко,
но и така е във живота ми добре —*

*след изживените крушения и мъжка слава
разбрах, че всяко щастие е кратко
като открадната целувка във антре.*

ЕСКИЗ

*Далечина. Синевина. Луна —
фенер в небето горе
и профил на жена
в отсрещния прозорец.*

*Какво сънува в мен
единственият двойник?
О, аз съм изумен
от дните неспокойни,
от времето, от вечерта,
която нося в себе си,
от хоризонтната черта,
от облаците лебеди,
от този профил на жена
в отсрещния прозорец...*

*Далечина. Синевина. Луна —
фенер в небето горе.*

ЖЕНАТА В АСАНСЬОРА

*Жената с черната коса! И асансьорът!
Целувката и непрестанното движение
от първия до сетния етаж, от сетния
до първия — какво по-точно измерение*

*за дължина, за трайност и за страст?
Когато спряхме, сякаш беше спряло
над нас, над къщите, над хората
движението си земното кълбо.*

*Жената с черната коса! Във асансьора!
Един дълбок и стреснат поглед и една
неизживяна и недовършена целувка*

*и „лека нощ“ едно — една нелека нощ
и две трептящи хълмчета под блузката,
пулсиращи до сутринта във моя сън.*

ХОТЕЛСКА НОЩ

*Хотелът беше стар като реликва.
До входа мексиканка с къдрав кок.
Два ангела с фанфари на корниза
и любопитна прелъстителна луна.*

*Леглото бе паянтово и скърцаше.
Ръцете ти се впиха в белия чаршаф.
А в ресторанта свиреше до подивяване
със пълна сила негърският джаз.*

*Когато се обличаше пред огледалото,
кривеше странно твоя образ то.
По стълбите кръжахме после като прилепи,
докато в миг „Защо бе нужно?“ ме попита ти.*

*Навън ни срещна вечерта. Калканът
ни гледаше втрецен. И вятърът.
И оня нощен бар.
И двата ангела с фанфарите над него.
И мексиканката със къдравия кок.*

ОТИВА СИ ЖЕНА

*По стъпките познавам
във тази тишина —
любимия оставя.
Отива си жена.*

*Завинаги навярно.
С ненавист и злина,
невярна и коварна,
отива си жена,
оставила в леглото
от своята топлина.
Как ме боли, защото
отива си жена.*

*Нали преди години
в такава нощ една
от мене си замина.
Отиде си една жена.*

ТАЙНО СТИХОТВОРЕНИЕ

*Далече някъде,
но в този свят,
в едно спокойствие двустайно
богата беше ти и аз богат
с едно стихотворение.
Тайно!
По два пъти във седмицата там,
от никого и никому незнайно,
си рецитирахме със тебе с много плам
стихотворението тайно.*

*Веднъж
ти май не пожела
да дойдеш и тъжах безкрайно —
о, как, защо, не ти ли дожаля
за стихотворението стайно?*

*Не бе ти дожаляло
и ме хвана яд —
отиде си така безгрижно и нехайно.
Дано се срещнем някога на оня свят
и там да си четем
стихотворението тайно.*

МОМИЧЕТО И ГОСПОДИНЪТ ПОД ДУНАВСКИЯ ВЯТЪР

*Преди много години
под един дунавски вятър
едно младо момиче и един възрастен господин
неистово се целуваха.
Срещу течението на реката
се движеше бавен катер.
Чайки се мятаха горе в ръцете на вятъра —
ту се дърпаха яростно,
ту със него флиртуваха.*

*А момичето се накланяше към господина
и му поднасяше своите устни влажни.
Гърдите му се надигаха
и шлиферът му се разтваряше като пелерина.
Но това може би не беше чак толкова важно —
по-важното беше,
че умираше от любов господина.*

*А момичето като чайка във вятър
се мяташе във ръцете му.
Вятърът дигаше полите му,
опитваше се да го съблича.
Господинът ревнуваше
дори от ветровете
и прегръщаше още по-силно
ухажваното от вечерния вятър
нежно момиче.*

Всичко това

*виждаше през очилата на спомена
господина
тази сутрин,
когато момичето му се обади по телефона
след толкова много,
след толкова тъжни и светли години,
които ту се движеха като бавен катер,
ту летяха пред него като чайки след вятър
и той ги гонеше,
но все не можеше да ги догони.*

АНГЕЛСКАТА ПЛАНИНА

*Каква бе тази тишина, каква бе тази светлина
и този ден на името на ангели ли беше кръстен?
Под Ангелската планина, под Ангелската планина
един огромен хоризонт се завъртя над нас
като венчален пръстен.*

И се смали.

*Държах го като ореол над твоята глава,
като колан на кръста ти, като зелена гривна,
като вълшебен пръстен, с който след това
играхме си със теб
спонтанно и наивно.*

*И впиха своите фиби във косите ти треви,
извечната земя в кръщелен вик
като при земетресение под тебе потрепера
и хроста, който бе до нас,
втрещени клони върху нас преви,
а ние бяхме толкова далеч от този свят —
като във друга ера.*

*Сега,
като си мисля пак
за тази тишина, за тази светлина,
за този ден, на името на ангелите кръстен,
аз пращам спомена да търси сред изсъхналите
фиби на тревите под оная планина
един загубен в тях
венчален пръстен.*

ДАЛЕЧЕН СПОМЕН

*Каручката. И кончето в ноцта.
Небето — син огромен шатър.
Дърветата! На месеца свецта
над нас! Щурците! Оня тънък вятър!*

*Дъха ти. Твоят поглед изумен.
И хлиповете ти върху тревата.
Луна. И твоите нозе над мен,
пробиващи със токчета луната.*

СЛЪНЧЕВ СПЕКТЪР

О,
не защото бях коректор,
момче без бъдеще,
а май че и без минало момче,
когато се яви,
аз те приех за слънчев спектър,
макар —
е, имаше едно „макар“,
а имаше и „че“.

Ала
макар че
имаше едно „макар че“,
аз те приех със всичките ти цветове
и всеки ден богатствата на чувствата си
харчех
във евтини,
емоционални
стихове.

И седмиците седмоцветни бяха,
спектрални ивици за мене — седемте ми дни,
докато нещо стана,
нещо избледняха
и нещо между нас се измени.

Къде отиде след това, не зная.
Мъгли и дъждове, и зими скриха твоя чар.
Отдавна аз по теб не се терзя
и коригирах своето поведение,
макар...

*че и коректора —
момче без бъдеще —
остана
навярно там, във своя сектор,
в мъглите някъде, във зимите, в дъжда.*

*Сега,
когато пак със спомени се храня,
разбирам —
единствено
на спомените слънчевия спектър
не хваща никога ръжда.*

ЦВЕТЕТО, ЗА ДА УВЕХНЕ, ДУМАТА...

*Когато човек е влюбен във някого,
той ще му донесе поне едно дребно нещо
в деня, когато се е родил —
поне една малка детелинка от хербарий,
поне едно клонче зелено от крайпътно дърво,
поне едно пластмасово автомобилче,
с което той може да пропътува
света на своите сънища,
или
едно просто
„Здравей! Как си? Честит ти рожден ден!
Ти си вече възрастен
(и ще се изсмее),
колкото корена на това цвете,
което съм ти подарила.“*

*Когато човек е влюбен във някого,
той може всичко да му прости
с две думи, с един поглед
или с дигната чаша за здраве:
„Наздраве, възрастни господине!“
(И ще си умира от смях!)*

*Ако е влюбен, а ако не —
нищо,
нека живее любовта,
която ще дойде утре,
или тази, която няма да дойде,
но която човек ще носи винаги в себе си.*

Наздраве, възрастни господине,

*наздраве за тази любов,
която ще ти подари
поне едно цвете,
поне една дума —
цветето, за да увехне,
обърнало поглед към тебе,
думата —
за да остане завинаги.*

АКО

*Ако някога мине
през твоя прозорец семеен
странна сянка от болка прегърбена
в късната нощ
и съпругът ти скочи от масата
с гняв ненадеен,
успокой го,
помоли го да сложи до хляба
разярения нож.*

*Ако някога в лампата на полилея
затрепти един образ разпънат,
върху клада горящ,
и ти сложиш ръце на очите си
и цялата стая се залюлее,
помоли да ме скрие нощта —
този фокусник черен
с черен цилиндър и черен плащ.*

*Ако някога телефонът ти —
този странен палячо —
пронизително, страшно пищи
или някой в слушалката няма
хрипти мълчешком,
значи в късната нощ
безпризорно душата ми плаче
и плачът ѝ се чува като ехо
във твоя дом.*

*Ако можеш тогава,
остави оня жалък щастливец в леглото*

*и по нощница тънка,
когато е най-студено,
преди зори,
като крехка ела,
като богородица няма
постой до стъклото
и за мен —
безпризорния —
поне няколко мига
потрепери.*

СНЕЖНО МИ Е

*Бог ли изсипа целия сняг
на последните няколко зими
върху земята в един-едничък ден?
Вали. Вали. Вали. Ти замина.
Няма следи от твоите стъпки.
Колко сняг трябва да се извали,
за да се върнеш при мене?
Някъде отвъд тази бяла завеса,
дето има изгрев и залез на слънцето,
дето дните са бели, а нощите черни,
някой милва твоите нощни коси,
някой невидимо те целува
и му е светло и хубаво сигурно,
когато земята е най-тъмна.*

*Между две най-дълги целувки
ще се прокрадне на пръсти в теб
кратък спомен — див и ревнив —
и часовникът ще иззвъни. Кой е?
Ще отвориш вратата по нощница
и ще видиш пред нея в оня миг
как душата ми зъзне от студ,
как неустово вие... Снежено ми е.*

ПЛАЧ

*Моята първа любов плаче
там, под лявата гръд,
под крилото на сова плаче
моята първа любов,
под езика на славейче,
на сърна зад зеница,
със сълза на вечерница плаче
моята първа любов.*

*И събирам аз топлото ехо
на този протяжен рев,
и над мене светкавици
късат синджири студени
и пропуква небето от плач.*

*През пукнатините сиви
руква райска вода —
откъде толкова сълзи,
откъде толкова дъжд?*

*Зная —
в рая на всяко небе плаче
с по една първа любов
цялото мое човечество.*

ГРОЗДОБЕРЕН ЧАС

*По-просто от това не би могло.
И по-естествено. Като кайсии
узрели капнахме със тебе ние
като смокини две, като зърна мерло.*

*Дошъл бе късен гроздоберен час
онази нощ на сляпо сладострастие,
когато нощни сокове напират в нас
и нашите души пицят за съпричастие.*

*„Не съм от камък — шепнеше ми ти. —
Не ме докосвай с твоето горене.
Нали човек от огън сътворен е,
нали и без това като фитил гори*

*душата му?“ И викайки „Не! Не! Не!“
и задушавайки се от вълнение,
отпусна се на моите рамене
божественото ти творение.*

*Излязохме от хаоса на чувствата едва
когато утрото се дигаше нагоре
и цялото небе лежеше от умора
в обсипаната от сълзи трева.*

ЖЕНАТА И НОЩТА

*Жена. Палто. Преметнат шал. Чадър.
Зад нея ден, пред нея ноц студена
отваря своята врата. Къде отива?
Тя влиза като в божси храм във нея.
Кой бог отслужва ноцна литургия
отвъд, отвъд вратите на ноцта?
О, ти богослужение на любовта
и тайнство божие, къде си?
Кой те дарява на една жена —
кой те отнема някога от нея?*

*Жена. Палто. Преметнат шал. Чадър.
Зад нея ноц, пред нея ден изгряващ
отваря своята врата. Къде отива?
Жена излиза от ноцта — жена
налюбила се и затуй красива.*

ДВЕТЕ ЧЕШКИ МОМИЧЕТА

*Бях само няколко дни с вас
мои чешки момичета —
едното по-светло, другото по-черно,
едното с по-дълги, другото с по-къси коси.
Вие знаехте само една българска дума на pewno
и тя беше „мерси“.
Но ний се разбирахме.
Вие бяхте тѣй млади и хубави
и аз ви се радвах,
че ме връщате в моите спомени от младостта.
Сигурно от близостта си със вас повярвах,
че е повторима дори възрастта.
Ах, мои малки момичета,
защо си отивате вие
от дъждовната вечер на София
с един писък на влак
и ме оставяте да се връщам отново
към великата рилска пустиня
или към една самоковска джамия
и да ви виждам като две малки икони
в скалистия мрак.
Имам чувството,
че без вашите погледи ще остаряя,
че ще се лутам от утре като жерав във листопад
и ще си мисля за вас, и ще си спомням за вас,
и ще се гордея.
че със вас съм се чувствал
с 20 години по-млад.
Че съм се връщал към своето някога
и съм целувал нетрезво,
и съм се опиянявал мислено из нощните заведения*

*със вино и със слова,
а след туй съм стоял на перона
и съм гледал след влака
като един малък Незвал
и съм шептял:
Сбогом и кърпичка —
моя съдба е това.*

*Ах, мои малки момичета,
мои чешки момичета —
едното със дълги,
а другото с къси коси и топъл глас,
спомняйте си понякога за мене, ако обичате,
ако не двете —
поне едното от вас.*

ДОРИ И ДА СЕ СРЕЩНЕМ ПАК

*Дори и да се срещнем пак,
не може нищо от това да се повтори.
Ще пада здрач. Ще вейт ветрове като тогава.
И пак, за да не могат във огряното поле да ни
съзират
хора,
отгоре облаците своите сенки ще ни дават,
но няма да е същото
и няма нищо от това да се повтори,
дори и да се срещнем пак.*

*Дори да се излее над главите ни пак оня дъжд,
дори снегът, по който сме вървели с тебе, да се
върне,
няма
да бъде същото, защото всичко е било единствено
и съдено е всичко да ни се случи само по веднъж:*

*целувката — една,
едни — изречените думи,
една — нощта,
една — голямата любов,
веднъж голяма.*

*И нищо няма от това да се повтори,
дори и да се срещнем пак.
Затуй върви нататък и не се обръщай
към онова, което е било.
Ще го затрупат облачни грамади
и пясъчните ветрове ще го засипят
отвсякъде като в тропична къща,*

*като в далечна пещера,
като във приказка...
Като във стъклен сън ти ще го носиш в себе си,
но никога не се опитвай да си връщаш
това, което е било.*

Дори и да се срещнем пак.

ПРЕДИ РОЖДЕНИЯ ТИ ДЕН

*В нощта преди рождения ти ден
навярно сняг на пръсти е преминал,
далечен вик застинал като мина
във въздуха и снежен Пиеро*

*застанал под прозореца ти удивен,
засвирил въздуха на снежно пианино,
обадило се ехото на окарина,
прозвънвал студ, заскърцало перо*

*по твоето стъкло, стих затаен
останал върху него, в светлосиньо
трептял далеч денят, облечен в пелерина,*

*и вятърът, повел липите на хоро,
така и не заминал, под прозореца застинал
в нощта преди рождения ти ден.*

ВЕЧЕРЕН ЧАЙ

*Когато се завръщам уморен и жаден
след разнебитения ден във своя дом,
обичам, смазан от тревоги и досада,
да пия с теб вечерен чай със ром.*

*Вечерен чай. Положи на душата си товара
пред входа вън, на едри глътки аз
изпивам всичко, та нощта да изпреваря
със злите сънища, със злия дух и злия час.*

*Когато си отида като пара от земята,
дори да ме приемат в оня страшен рай,
ще сядам вън пред портите на небесата,*

*или ще слизам тайно тук. Тогава ти ми дай
със писъка среднощен на душата
и чаша чай със ром. Вечерен чай.*

СЪНУВАМ, ЧЕ СЪМ ЖИВ

*Не знам дали е просто неизбежно,
или е просто като стар мотив —
все те докосвам и целувам нежно,
за да сънувам, че съм жив.*

*Ревнувам те до болка и до рана.
Пищии в ушите ми със писък див
като изпуснат влак, като измама,
за да сънувам, че съм жив.*

*Заспивам. От умората умирам
нито нещастен, нито щастлив —
възкръснал от нощта,
от своя сън извирам
и почвам да сънувам, че съм жив.*

КАПКА

*Недей излиза из града
когато дъжд плющи.
Ще се прелееш със дъжда.
Ще се изгубиш ти.
Във всяка капка след това
ще търся твоите очи
по листи, по цветчета, по трева.
Дали ще проличи,
когато ниско над града
дъждовна мрежа заблести,
сред хилядите капки на дъжда
коя от капките си ти.*

ПРИСЪДА

*Ако си тръгнеш някога от мен,
след тебе ще остане твойта сянка
да се надвесва върху моя ден
като огромен облак,
като рамка.
Във свойта примка ще го стяга тя,
във своите лапи хищни ще го задушва,
като затворник в клетка ще го изтезва
до оня миг,
когато ще се слее със нощта.
Но ти не смятай, че от теб съм победен,
защото аз за тебе ще се боря
и тръгвайки си от света ще те затворя
в килията на своя сетен ден.
Във карцера на моите очи
ще те заключа аз като злосторница пленена,
за да си с мене ти, когато ти горчи,
когато си добре да си със мене.*

*Когато ще съм там, отвъд света,
над твоя сляп прозорец ще съм вгледан
като замислен месец над звезда
до твоя сетен ден,
до твоя миг последен.
В най-тежкия, в най-страшния ти ден
твой тежък сън
и твоя сянка страшна
ще ти бъда.*

*Така жестоко аз ще те осъдя,
ако си тръгнеш някога от мен.*

ДАНО ДА ТЕ ИМА, ЛЮБОВ

*Къде си, любов, къде си?
Къде да те търся, любов?
Сред толкова грешни адреси,
къде си, къде си, любов?*

*Да беше мираж във пустиня,
пустинник бих станал и аз,
с камилски керван бих заминал,
миража далечен бих стигнал,
бих питал: „Нима си мираж?“*

*Чист бисер на морското дъно
в черупка на мида? Корал?
Бих викал преди да те зърна,
преди вдън земя да потъна
„Къде си, мой бисер? Къде си, корал?“*

*Дали съществуваш? Дали те има?
Дали не си само прозрачна мечта?
И имаш ли образ, сърце и име,
и глас поне като глас на любима.
Къде си, къде си, мечта?*

*В огромния свят на земята
съм сам изнурителен зов.
Душата ми — риба на сухо — се мята,
духът ми след теб е на лов,
невернице зла, безвъзмездно свята.
Прострелян от тебе, с безумен и нов
дух аз ще те търся немигнал.
Миража ти вдън света дори да не стигна,*

дано да те има, дано да те има, любов.

СТРАХ

— *Ти се страхуваш, че светът ще свърши?
Че облаците ще доплуват своя бряг,
че птиците ще се стопят във своя полет,
че дългите реки в един миг ще се изтекат,
оставили след себе си напукани дъна,
че океанът ще потъне вдън земята
и земното кълбо ще се превърне във пустиня?
Че изведнъж ще свършат дъждовете,
чадърите, дърветата, звездите...*

*Земята! Въздухът! Водата! Огънят!
Летищата и самолетите! Гарите и влаковете!
Онези дълги неизбежни разстояния
и с тях въртенето неистово на обръчите
огромни на паралелите, на меридианите,
на облаците, натоварили чували божии дъжд,
на вятъра, сеяч на тичинки в света.*

*О, не, не се страхувам от това.
Аз се страхувам, че ще изчезне любовта,
а няма ли любов, светът е свършил.*

Издание:

Автор: Вътьо Раковски

Заглавие: Сто

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „Зелена светлина“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: поезия

Националност: българска (не е указана)

Редактор: Божанка Константинова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16511>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.